

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 104.374 van 5 maart 2002
in de zaak A. 96.816/XIV-443.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat K. VAN PETEGHEM,
 kantoor houdende te 9060 ZELZATE,
 Leegstraat 217

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Russische nationaliteit, op 23 oktober 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 21 september 2000 tot weigering van regularisatie;

Gelet op de beschikking van 13 december 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur M. STERCK, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 20 december 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 februari 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat K. VAN PETEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur
R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden
samengevat :

1.1. XXX, van Russische nationaliteit, is op 14 november 1996 in België
binnengekomen en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Deze asielpcedure werd afgesloten met een beslissing van de
Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juli 1998 tot bevestiging
van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf.

1.3. Verzoekster heeft zich een tweede maal vluchteling verklaard op
2 september 1999.

1.4. Op 13 januari 2000 heeft verzoekster een regularisatieaanvraag
ingediend op basis van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het
verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van
het Rijk, meer in het bijzonder op basis van artikel 2, 1/.

Bij haar aanvraag waren 14 documenten gevoegd.

De nota van het onderzoekssecretariaat dateert van 6 juni 2000.

1.5. Verzoekster is door de Commissie op 11 juli 2000, bijgestaan door een
raadvrouw, gehoord.

1.6. De tweede Kamer van de Commissie voor regularisatie heeft op 18 juli
2000 een ongunstig advies verleend betreffende de aanvraag van verzoekster. Dit advies
bevat de volgende overwegingen :

“Overwegende dat de zaak zich als volgt voordoet:

1. Het verblijf in België op 1 oktober 1999.

Het onderzoekssecretariaat van de Commissie stelde vast dat men op basis van de
stukken moet besluiten dat de aanvrager in België verbleef op 1 oktober 1999.

2. De aanvraag werd ingediend op grond van artikel 2, 1/ van de wet: de erkenning van
de hoedanigheid van vluchteling hebben aangevraagd zonder een uitvoerbare beslissing

te hebben ontvangen binnen een termijn van drie jaar, rekening gehouden met haar gezin met een minderjarig kind dat in België verbleef op 1/10/1999 en dat de leeftijd heeft om naar school te gaan.

Het secretariaat van de Commissie stelde vast dat tussen de periode van de asielaanvraag en het verkrijgen van een uitvoerbare beslissing inzake asiel een tijdspanne lag van 1 jaar, 8 maanden en 14 dagen, zodat de aanvraag prima facie niet kon leiden tot een gunstig advies.

Asielprocedure :

Asielaanvraag: 14/11/1996 Beslissing DVZ : 6/12/1996: weigering tot verblijf en bevel het grondgebied te verlaten.

Beslissing CGVS: 28/7/1998 : bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Een nieuwe asielaanvraag werd ingediend op 2/9/1999.

De Commissie moet vaststellen dat betrokkene inderdaad niet voldoet aan het in artikel 2, 1/ van de wet bedoeld criterium.

3. Uit het sociaal verslag van de stad Gent blijkt dat de betrokkene in Rusland een opleiding genoot van ingenieur-economist. Zij drukt de hoop uit haar Nederlands te verbeteren en als boekhouder te werken, maar, rekening gehouden met haar statuut, kon zij niet tewerkgesteld worden. Zij heeft vooral contact met Russische vrouwen die hier met een Belg zijn getrouwd (bijkomend stuk I). In november 1999 schreef zij zich voor een cursus Nederlands in (stuk 5). Haar dochttertje zit in het tweede leerjaar, met goed rapport (attesten: stukken 1 en 14). De Commissie komt tot het besluit dat de aanvraagster niet zodanige humanitaire redenen en sociale bindingen kan doen gelden op grond waarvan haar aanvraag gunstig zou kunnen beoordeeld worden.

De Commissie besluit dat op grond van de dossiergegevens niet kan vastgesteld worden dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 2 van de wet van 22 december 1999, zodat zij niet in aanmerking komt voor regularisatie.”.

1.7. Op 21 september 2000 heeft de Minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag tot regularisatie verworpen door zich aan te sluiten bij de overwegingen van het advies van de Commissie voor regularisatie. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat verzoekster als eerste middel aanvoert :

“(…)

Verzoekster meent dat dergelijke beslissing werd genomen met miskenning van art. 2, 1/ van de wet van 22 december 1999 betreffende regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk. Immers is het enerzijds inderdaad zo dat er op 9 juli 1998 een beslissing viel vanwege het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen en dit binnen een tijdspanne van nog geen twee jaar na de eerste asielaanvraag van 14 november 1996, doch anderzijds mag niet uit het oog verloren worden dat verzoeksters tweede asielaanvraag tot op heden onbeslist bleef.

De Commissie voor Regularisatie in diens advies en de heer Minister van Binnenlandse Zaken in diens beslissing, zijn duidelijk voorbijgegaan aan de ratio legis van vermeld wetsartikel.

Immers heeft de wetgever vreemdelingen de mogelijkheid willen geven hun verblijf te regulariseren zo het Ministerie van Binnenlandse Zaken en/of het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen te lang in gebreke zouden gebleven zijn een definitief standpunt in te nemen met betrekking tot de asielaanvraag van betrokkene.

In casu moet men vaststellen dat dit het geval is.

Sedert de asielaanvraag van verzoekster op 14 november 1996 zijn er inmiddels bijna 4 volle jaren verstreken.

Een definitief standpunt ligt op heden nog niet voor.

Opgemerkt mag worden dat ingevolge haar tweede asielaanvraag verzoekster zich zelfs nog bevindt in het eerste stadium van de procedure.

Tot op heden werd nog geen beslissing genomen door het Ministerie van Binnenlandse Zaken.

Zo het toch tot een negatieve beslissing mocht komen, staat voor verzoekster nog een dringend beroep open bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen.

Samenvattend mag worden gesteld dat op heden niet in het minst een uitvoerbare beslissing voorligt.

Ook mag worden opgemerkt dat op 9 juli 1998 zagezegd een uitvoerbare beslissing voorlag doch dit op 2 september 1999 nog geenszins het geval mocht heten en wel aangezien door de tweede asielaanvraag vernoemde beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen de facto diens uitvoerbare kracht verloren heeft.

Ook mag men verzoekster niet verwijten dat zij van de procedure misbruik zou hebben gemaakt.

Verzoekster handelde volledig te goeder trouw.

Het is niet zo dat zij zonder een gegronde reden niet inging op de uitnodiging van het Commissariaat-Generaal teneinde nadere inlichtingen te verschaffen, zoals wordt voorgehouden in de negatieve beslissing van laatstgenoemde dd. 9 juli 1998.

Zij had wel degelijk een reden. Ziekte verhinderde haar het huis te verlaten en zich naar Brussel te begeven zoals haar arts de heer Lannoy attesteerde.

Copij van dergelijk attest maakte verzoekster aangetekend over aan het Ministerie van Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-Generaal op 22 juni 1998.

Toen zij dan ook kennis mocht nemen van de afwijzende beslissing van het Commissariaat Generaal waarmee haar het recht werd ontzegd in haar eerste asielpprocedure nadere toelichtingen te geven en waar mag worden vastgesteld dat volgend op haar eerste asielaanvraag er nooit een degelijk onderzoek ten gronde van haar dossier werd gevoerd, meende verzoekster dat dit na een tweede asielaanvraag wel mogelijk zou zijn.

Samenvattend wenst verzoekster nogmaals te benadrukken dat haar aanvraag tot regularisatie van haar verblijf onwettig werd afgewezen.

Immers gebeurde dit met miskenning van de ratio legis van art. 2, 1/ van de Wet van 22 december 1999 betreffende regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, waar dit artikel in de eerste plaats voor ogen had rechtszekerheid te scheppen voor die kandidaat politiek vluchtelingen die respectievelijk vier dan wel drie jaar reeds wachten op een definitieve beslissing met betrekking tot hun asielaanvraag.

Dat gevallen van flagrant misbruik of bedrog hiermee niet kunnen worden gedoogd, kan verzoekster volkomen onderschrijven.

Daarom tracht zij aan te voeren dat zij wel degelijk te goeder trouw heeft gehandeld.

Verzoekster mag niet verweten worden dat zij opzettelijk zou gepoogd hebben de procedure te rekken. Daarvan kan geen sprake zijn,

Verzoeksters geval is er wel degelijk één zoals de wetgever in essentie met art. 2, 1/ van de Wet van 22 december 1999 zal hebben willen voorzien.

Daarom dient haar aanvraag tot regularisatie van verblijf dan ook op grond van vermeld wetsartikel te worden toegekend.”;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt :

“In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de wet, meer bepaald van art. 2, 1/ van de wet dd. 22.12.1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk. Het standpunt dat verzoekster daarbij in omstandige bewoordingen verdedigt, komt er op neer dat zij van oordeel is te behoren tot de categorie vreemdelingen die in de als geschonden aangeduide wetsbepaling worden vermeld als zijnde regulariseerbaar - te weten dezen die, behorend tot een gezin met één of meer op 1.10.1999 in België verblijvende en schoollopende minderjarige kinderen, de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling hebben aangevraagd zonder binnen een termijn van drie

jaar een uitvoerbare beslissing te hebben ontvangen - omdat voor de berekening van de voormelde driejarige termijn niet enkel rekening zou dienen te worden gehouden met het feit dat verzoeksters eerste asielaanvraag werd ingediend op 14.11.1996 en bij een ingevolge kennisgeving op 28.7.1998 uitvoerbaar geworden beslissing werd afgewezen op 9.7.1998, maar ook met het feit dat verzoekster naderhand, meer bepaald op 2.9.1999, een tweede asielaanvraag heeft ingediend waaromtrent in de loop van de verblijfsregularisatieprocedure geen dergelijke uitvoerbare (weigerings)beslissing is genomen.

Daarbij zou dan kennelijk ook de periode tussen de beide asielaanvragen in dienen te worden in rekening gebracht bij het beoordelen van het al dan niet verlopen van de driejarige termijn van art. 2, 1/ van de genoemde wet dd. 22.12.1999 (want de loutere optelling van de behandelingstermijn van de eerste asielaanvraag en de termijn tussen de indiening van de tweede asielaanvraag en de verblijfsregularisatieaanvraag volstaat zelfs niet om tot een termijn van drie jaar te komen).

Ter verantwoording van deze benadering beroept verzoekster zich op het feit dat de beslissing dd. 9.7.1998 van de Adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarmee een einde kwam aan haar eerste asielprocedure, eigenlijk op een onterecht motief berustte, aangezien zij, i.t.t. hetgeen in de laatstgenoemde beslissing wordt vermeld, met een geldige reden (geattesteerde ziekte) geen gevolg zou hebben gegeven aan een vraag om inlichtingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en zij deze reden ook tijdig, meer bepaald op 22.6.1998, zou hebben laten kennen.

Door dit gegeven te veronachtzamen zouden de tweede kamer van de Commissie voor Regularisatie in zijn advies dd. 18.7.2000 en de Minister die zijn in casu bestreden beslissing op dit advies heeft laten steunen, de voornoemde wetsebepaling hebben geschonden.

Het antwoord hierop van de verwerende partij luidt dat er geen sprake kan van zijn om voor de berekening van de driejarige termijn ex art. 2, 1/ van de genoemde wet dd. 22.12.1999, welkdanige periode ook na de datum van kennisgeving van de beslissing van de Adjunct Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nopens verzoeksters eerste asielaanvraag, in aanmerking te nemen tot aanvulling van de termijn van een jaar, acht maanden en veertien dagen, verlopen tussen deze laatste datum en de datum van de indiening van die eerste asielaanvraag.

Men kan er immers niet omheen dat:

- de laatstgenoemde beslissing door de kennisgeving op 28.7.1998 uitvoerbaar is geworden;
- de toepassing van het genoemde art. 2, 1/ precies de afwezigheid vereist van een uitvoerbare beslissing nopens de ingediende asielaanvraag binnen de vooropgestelde termijn van, in casu, drie jaar.

Het feit dat de betrokken bestuursbeslissing door enige onregelmatigheid zou zijn aangetast, kan daaraan geen afbreuk doen.

Niets belette verzoekster immers om tegen die beweerde onregelmatigheid op te komen door via de Raad van State, Afdeling Administratie, de schorsing en de nietigverklaring van de genoemde bestuursbeslissing te proberen te bekomen, waardoor in voorkomend geval de uitvoerbaarheid voorlopig of definitief en met terugwerkende kracht ongedaan had kunnen worden gemaakt, wat dan weer, in het laatst vermelde geval, tot gevolg zou hebben gehad dat de draad van de administratieve asielprocedure opnieuw zou zijn opgenomen waar hij voorheen was blijven liggen.

In de loutere veronderstelling dat verzoeksters gelijk evident zou zijn geweest, zou de kwetsieuze beslissing misschien zelfs zijn ingetrokken, wat evenzeer het laatst vermelde effect zou hebben gehad.

Verzoekster heeft er evenwel voor geopteerd om niet op te komen tegen de beslissing van de Adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nopens haar eerste asielaanvraag en het uitvoerbaar karakter ervan dus onaangetast te laten.

Zij dient dan ook de gevolgen te dragen van deze houding, ongeacht de eventuele juridische merites van haar kritiek op de laatstgenoemde beslissing, die naar het oordeel van de verwerende partij in het kader van de onderhavige procedure niet voor beoordeling vatbaar zijn, zodat zij daar dan ook niet verder op ingaat.

Overigens kan zelfs de - hoogst betwistbare - visie dat de genoemde beslissing van de Adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen binnen het raam van de huidige procedure, en voorheen in het kader van de administratieve verblijfsregularisatieprocedure, buiten toepassing zou kunnen worden, en zijn, gelaten

in weerwil van het feit dat de schorsing en/of de nietigverklaring ervan niet werden betracht en bekomen voor de Raad van State, niet tot een ander resultaat leiden.

Immers, zelfs in deze hypothese blijft er het feit dat er door de voormelde passieve houding van verzoekster tussen de datum van de kennisgeving van de bedoelde beslissing van de Adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (28.7.1998) en de datum van de indiening van de tweede asielaanvraag (2.9.1999) eenvoudigweg geen sprake is geweest van enige aanvraag tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling op de beslissing waarvan er door verzoekster werd gewacht.

Het is inderdaad een onontkoombaar formeel bestuurlijk gegeven dat verzoeksters tweede asielaanvraag een autonome aanvraag uitmaakt en dus geenszins kan worden beschouwd als de voortzetting van de eerste asielaanvraag.

Het feit dat omtrent die tweede asielaanvraag een afzonderlijke beslissing dient (en inmiddels ook is) genomen, vormt daarvan een treffende veruiterlijking.

Het zijn dan ook niet de tweede kamer van de Commissie voor Regularisatie en de Minister van Binnenlandse Zaken die met de door hen gevolgde benadering in de fout gaan, maar het is verzoekster zelf die dit doet door aan het laatst vermelde essentieel gegeven volledig voorbij te gaan.

Zoals terecht vastgesteld in het aan de in casu bestreden beslissing ten grondslag liggende advies van de tweede kamer van de Commissie voor Regularisatie en zoals erkend door verzoekster, is de consequentie van dit laatste dat het verstrijken van de driejarige termijn bedoeld in art. 2, 1/ van de genoemde wet dd. 22.12.1999, in het geval van verzoekster niet wordt bereikt en dat er derhalve terecht is beslist dat verzoeksters verblijf in het Rijk o.b.v. de laatstgenoemde wetbepaling niet kan worden geregulariseerd.

Er dient dan ook te worden besloten dat het eerste middel niet kan worden aangenomen.”;

2.1.3. Overwegende dat verzoekster repliceert :

“(…)

Art 2, 1/ van de wet van 22 december 1999 omschrijft een eerste categorie van vreemdelingen die overeenkomstig vermelde wet voor regularisatie in aanmerking komen.

Een asielzoekster, zoals verzoekster met een minderjarig, schoolgaand kind, zou voor regularisatie in aanmerking komen zo er drie jaar zijn verstreken na de initiële asielaanvraag, zonder dat aan de betrokkene een uitvoerbare beslissing werd betekend betreffende die asielaanvraag.

Cruciaal is dan uit te maken wanneer genoemde termijn van drie jaar is bereikt.

Verwerende partij is van mening dat aan dergelijke vereiste niet werd voldaan, nu zij slechts rekening hield met de verstreken termijn tussen het indienen van de eerste asielaanvraag op 14 november 1996 en de kennisgeving van de daaropvolgende bevestigende beslissing van weigering van verblijf van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dd. 28 juli 1998.

Verzoekster voert evenwel aan dat eveneens rekening moet worden gehouden met een tweede asielaanvraag die zij op 2 september 1999 indiende en waaromtrent op datum van het indienen van de regularisatieaanvraag meer bepaald op 13 januari 2000, nog geen enkele beslissing werd genomen.

Aldus was er een termijn verstreken van 14 november 1996 tot en met 13 januari 2000, zijnde meer dan drie jaar, gedurende dewelke verzoekster geen uitsluitel had met betrekking tot het haar al of niet toekennen van politiek asiel.

Verzoekster meent dat men zich toch wat al te gemakkelijk verschuilt achter het argument dat verzoeksters eerste asielaanvraag definitief tot een einde was gekomen met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dd. 9 juli 1998, uitvoerbaar geworden bij kennisgeving dd. 28 juli 1998, nu daartegen geen beroep voor de Raad van State werd ingediend, welk mogelijks een schorsing en nietigverklaring van genoemde beslissing met zich zou gebracht hebben.

Verwerende partij gaat in het geheel voorbij aan het achterliggende menselijke aspect van de zaak, alsook en vooral aan de achterliggende ratio legis van het wetsartikel waarop verzoekster zich voor haar regularisatieaanvraag steunde.

Het is juist dat kan worden aangevoerd dat het juridisch en procedureel correcter was geweest dat verzoekster tegen genoemde beslissing een beroep bij de Raad van State zou hebben ingesteld.

Verzoekster merkte reeds op dat zij een ernstig middel had kunnen ontwikkelen tegen genoemde beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen nu daarin wordt voorgehouden dat verzoekster zagezegd zonder enige geldige reden niet zou zijn ingegaan op de uitnodiging zich aan te bieden voor een interview.

Verzoekster liet inderdaad verstek gaan, nu zij door ziekte was verhinderd.

Zij liet hiervan tijdig bij aangetekend schrijven een attest worden van haar behandelend geneesheer, zowel aan de Dienst Vreemdelingenzaken als aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen.

Niettegenstaande kwam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen ertoe een beslissing te vellen op grond van art. 52, § 2, al. 4 Vreemdelingenwet.

In plaats van een beroep voor de Raad van State, verkoos verzoekster op 2 september 1999 een tweede asielaanvraag in te dienen,

Een onlogische stap voor ieder juridisch geschoold persoon wellicht, doch perfect verstaanbaar in hoofde van een leek en zeker een totaal 'België vreemde' persoon, als verzoekster.

Zij redeneerde - op dat ogenblik nog steeds verstoken van iedere juridische bijstand - dat aangezien nooit over de grond van haar asielrelaas uitspraak werd gedaan, zij dit eenvoudig een tweede maal aan dezelfde instanties kon voorleggen.

Dit bleek inderdaad niet verkeerd geredeneerd aangezien haar asielaanvraag duidelijk niet onmiddellijk werd afgewezen verwijzend naar een eerder genomen beslissing ingevolge haar eerste asielaanvraag, maar ernstig werd genomen.

Het mag worden opgemerkt dat op vandaag de tweede asielprocedure nog steeds niet definitief is afgehandeld.

Terecht ziet verzoekster haar eerste en tweede asielprocedure als één geheel.

Verwerende partij tracht voor te houden dat het één niet een voortzetting is van het ander.

Uiteraard is dit wel het geval, beide aanvragen zijn immers op dezelfde gronden gesteund.

Verzoekster meent dat verwerende partij vooral voorbijgaat aan het feit dat alhoewel de door haar ingediende tweede asielaanvraag, op zich inderdaad geen effectief rechtsmiddel inhield tegen de verkregen 'uitvoerbare beslissing' van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dd. 9 juli 1998 dit de facto wel voor effect had dat aan vermelde beslissing geen uitvoering meer kon worden gegeven.

Daarenboven mag worden onderstreept dat gedurende de periode tussen de kennisgeving van vermelde beslissing op 28 juli 1998 en het indienen van een tweede asielaanvraag op 2 september 1999 verzoekster en haar dochtertje nooit het voorwerp hebben uitgemaakt van enige maatregel van gedwongen verwijdering.

Of anders geformuleerd, hoewel er in die periode zagezegd een uitvoerbare beslissing voorlag, werd daaraan geen enkele effectieve uitvoering gegeven.

Ook mag eens worden onderlijnd dat op datum van onderhavige memorie er inmiddels niet meer dan ongeveer 4,5 jaar zijn verstreken zonder dat verzoekster uitsluitel heeft met betrekking tot het door haar gevraagde politiek asiel.

De achterliggende ratio legis van art. 2, 1/ van de wet van 22 december 1999 bestaat er onmiskenbaar in dat de wetgever heeft getracht ten behoeve van kandidaat politiek vluchtelingen enige rechtszekerheid te scheppen door het te lang uitblijven van een definitief antwoord op een concrete vraag naar politiek asiel af te straffen.

Zo de desbetreffende administraties er niet in slaagden binnen een welbepaalde termijn tot een zeker resultaat te komen, diende daar volgens de wetgever aan verbonden te worden dat het verblijf van een dergelijke asielzoeker kon worden geregulariseerd.

Verzoekster meent dat het buiten iedere discussie zou moeten staan dat zij wel degelijk tot dergelijke doelgroep behoort.

Verzoekster acht het ten onrechte dat men zich eenvoudig beroept op het feit dat zij toch een uitvoerbare beslissing had bekomen waarmee een einde werd gesteld aan haar eerste asielprocedure.

Gezien deze uitvoerbare beslissing, was aan de vereiste door art. 2, 1/ van de wet van 22 december 1999 gesteld, dat binnen een termijn van in casu drie jaar niet een dergelijke beslissing mocht zijn genomen, zagezegd niet voldaan.

Met al het geen erop volgde diende dan eenvoudig geen rekening te worden gehouden.

Het mag duidelijk zijn dat een te strikte interpretatie van dergelijk artikel tot bizarre situaties zou lijden.

Wanneer het Ministerie van Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken een asielaanvraag onontvankelijk verklaart, betreft dit op zich bijvoorbeeld reeds ook een uitvoerbare beslissing.

Zodra een dringend beroep wordt ingesteld ten aanzien van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, schorst dit de door het Ministerie van Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken genomen beslissing. Hoewel de asielzoeker gesproken in de termen van art. 2, 1/ van de wet van 22 december 1999 een uitvoerbare beslissing heeft ontvangen, zal men in deze hypothese het evident vinden dat voor het bepalen of er een termijn van 4 of respectievelijk 3 jaar is verstreken er tevens moet worden rekening gehouden met de duur nodig voor het behandelen van het dringend beroep voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen.

Art. 2, 1/ van de wet van 22 december 1999 laat duidelijk ruimte voor interpretatie.

Waarom zou er dan in voorliggend geval, geen rekening mogen worden gehouden met de duur van verzoeksters tweede asielaanvraag ?

Hoewel, zoals gezegd, het geen wettelijk voorzien schorsend rechtsmiddel betreft, heeft het de facto wel dezelfde uitwerking.

Gezien alle voorliggende argumenten meent verzoekster dan ook dat voor het berekenen van de in art. 2, 1/ van de wet van 22 december 1999 bepaalde termijn van in casu 3 jaar wel degelijk rekening dient te worden gehouden met de periode verstreken na het afhandelen van haar eerste asielaanvraag, het indienen van een tweede asielaanvraag alsook de daarna verstreken periode, nodig voor het behandelen van genoemde aanvraag, in wezen tot op heden.

Nu hierover door verwerende partij anders werd geoordeeld, maakt dit onmiskenbaar een schending uit van genoemd artikel, minstens van de achterliggende ratio legis ervan, die verrechtvaardigt dat de bestreden beslissing zou worden nietig verklaard.”;

2.1.4.1. Overwegende dat verzoekster de schending aanvoert van artikel 2, 1/ van de wet van 22 december 1999; dat zij stelt dat er nog geen uitvoerbare beslissing voorlag aangaande haar asielaanvraag aangezien de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juli 1998 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf, waardoor haar eerste asielaanvraag werd beëindigd, zijn uitvoerbare kracht verloren heeft door het indienen van een tweede asielaanvraag; dat zij bovendien handelde bij het indienen van haar tweede asielaanvraag volledig te goeder trouw aangezien zij wel degelijk een gegronde reden had voor het niet ingaan op de uitnodiging van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zoals wordt voorgehouden in de beslissing van 9 juli 1998 van laatstgenoemde;

2.1.4.2. Overwegende dat artikel 2 van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk luidt als volgt :

“Onverminderd de toepassing van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is deze wet van toepassing op de aanvragen tot regularisatie van verblijf die ingediend worden door vreemdelingen die reeds daadwerkelijk in België verbleven op 1 oktober 1999 en die op het ogenblik van de aanvraag :

1/ hetzij de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling hebben aangevraagd zonder een uitvoerbare beslissing te hebben ontvangen binnen een termijn van vier jaar; deze termijn wordt teruggebracht tot drie jaar voor de gezinnen met minderjarige kinderen die in België verbleven op 1 oktober 1999 en die de leeftijd hebben om naar school te gaan;

2/ (...).”;

dat blijkens de tekst van de wet deze bepaling enkel van toepassing is indien er geen uitvoerbare beslissing betreffende de hoedanigheid van vluchteling voorligt binnen een termijn van 4 of 3 jaar, al naargelang het geval; dat tijdens de voorbereidende werkzaamheden van deze wet ook is gesteld dat “wat artikel 2, 1/ betreft, de doelstelling van de wetgever gebaseerd is op de vaststelling dat de overheid, ten aanzien van talrijke personen die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling hebben aangevraagd, in gebreke is gebleven om, binnen een termijn van 4 of 3 jaar een uitvoerbare beslissing te laten betekenen”; dat in onderhavig geval er een uitvoerbare beslissing inzake de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling voorligt; dat zo verzoekster een eerste asielaanvraag heeft ingediend op 14 november 1996 en de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieromtrent op 9 juli 1998 een beslissing tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf heeft genomen; dat het feit dat nadien een tweede asielaanvraag is ingediend, niet betekent dat de eerste beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar uitvoerbare kracht verliest; dat de tweede asielprocedure immers dient beschouwd te worden als een autonome procedure en zoals door de verwerende partij gesteld, niet kan worden beschouwd als een voortzetting van de eerste procedure; dat de omstandigheid dat verzoekster geheel te goeder trouw handelde bij de indiening van haar tweede asielaanvraag hieraan geen afbreuk doet; dat eventuele onregelmatigheden die zouden gesloten zijn in de eerste procedure te gelegener tijd, met name bij het indienen van een beroep tot nietigverklaring en/of schorsing bij de Raad van State tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juli 1998 had dienen aan te voeren; dat verzoekster nagelaten heeft een beroep bij de Raad van State in te dienen; dat, aangezien er een uitvoerbare beslissing is, die daarenboven genomen is binnen een termijn van drie jaar, er van een miskenning van artikel 2, 1/ van de wet van 22 december 1999 geen sprake is; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoekster als tweede middel aanvoert :

“Gebrek aan motivering schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

De artt. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijven voor :

‘Art. 2 De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd’.

‘Art. 3 De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn’.

Hiermee legde de wetgever aan administratieve overheden een materiële en formele motiveringsverplichting op.

Verzoekster meent dat de heer Minister van Binnenlandse Zaken in diens gewraakte beslissing van 21 september 2000 in deze verplichting te kort is geschoten.

Immers is het niet zo dat om tot een degelijke besluitvorming te komen in voorliggend geval men ernstig dient te reflecteren over (de) het feit dat verzoekster na het ontvangen van de beslissing van het Commissariaat-Generaal dd. 9 juli 1998, een tweede asielaanvraag indiende op 2 september 1999 welke tot op heden nog onbehandeld bleef ?

Verzoekster stelt vast dat de Commissie van Regularisatie zich in zijn advies op dat punt beperkt tot het louter(e) vermelden van het feit dat op 2 september 1999 een

tweede asielaanvraag werd ingediend, zonder zich af te vragen welk een gevolg dit zou kunnen hebben voor de voorliggende casus.

In geen geval ligt aldus een argumentatie voor waarom dergelijke asielaanvraag niet in aanmerking mag worden genomen om vast te stellen of de door art. 2, 1/ van de wet van 22 december 1999 vooropgestelde termijn van in casu drie jaar, al dan niet werd overschreden.

Verzoeksters stelling terzake is duidelijk, zij maakte deze stelling ook bij monde van haar raadsman duidelijk ter gelegenheid van de zitting van de Commissie voor Regularisatie van 11 juli 2000.

Verzoekster stelt op heden vast dat men het hele gegeven van haar tweede asielaanvraag en de mogelijke repercussies daarvan eenvoudig naast zich gelaten heeft.

Nu dit feit aan de Commissie bekend was, nu verzoekster door haar raadsman terzake een duidelijke stelling innam, meent verzoekster dan ook dat het advies van de Commissie voor Regularisatie in diens motivering op dat punt niet afdoende mag genoemd worden waar de Commissie op dat punt meent te mogen volstaan met de vermelding : 'Een nieuwe asielaanvraag werd ingediend op 2/9/1999'.

Nu de heer Minister van Binnenlandse Zaken dergelijke 'motivering' in diens beslissing dd. 21 september 2000 integraal overnam, mag worden besloten dat diens beslissing met hetzelfde gebrek is behept.”;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt :

“Het tweede middel van verzoekster berust op de vermeende schending van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, meer bepaald van zijn artikelen 2 en 3, door verzoekster geciteerd.

Uit de toelichting ervan blijkt dat dit middel eigenlijk in het verlengde ligt van de door verzoekster in het eerste middel ontwikkelde stelling dat voor de beoordeling van haar verblijfsregularisatieaanvraag (ex art. 2, 1/ van de wet betreffende regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk) niet enkel de periode van tel is tussen de indiening van haar eerste asielaanvraag (14.11.1996) en het uitvoerbaar worden van wat de eindbeslissing over die asielaanvraag is geworden (28.7.1996), maar dat er ook dient rekening te worden gehouden met de indiening van verzoeksters tweede asielaanvraag (2.9.1999), en wel zodanig dat men de datum van het voornoemde uitvoerbaar worden niet als eindpunt van het wachten op een uitvoerbare beslissing over 'de asielaanvraag' beschouwt.

Alleen bekijkt verzoekster deze kwestie ditmaal vanuit motiveringsoogpunt door aan de (tweede kamer van de) Commissie voor Regularisatie en aan de Minister van Binnenlandse Zaken te verwijten dat zij 'het hele gegeven van haar tweede asielaanvraag en de mogelijke repercussies daarvan eenvoudig naast zich gelaten (hebben)', daar er in het advies van de eerstgenoemde instantie en bijgevolg in de daar volledig op afgestemde bestreden beslissing louter melding wordt gemaakt van het naakte feit van de indiening van de tweede asielaanvraag op 2.9.1999, zonder meer.

Aldus ontbreekt volgens verzoekster 'een argumentatie waarom dergelijke asielaanvraag niet in aanmerking mag worden genomen om vast te stellen of de door art. 2, 1/ van de wet van 22 december 1999 vooropgestelde termijn van in casu drie jaar, al dan niet werd overschreden', terwijl zij haar stelling dienaangaande op de zitting dd. 11.7.2000 van de (tweede kamer van de) Commissie voor Regularisatie nochtans duidelijk te berde zou hebben gebracht.

De verwerende partij antwoordt hierop dat voor ogen dient te worden gehouden, wat verzoekster kennelijk niet doet, dat de finaliteit van de bovengenoemde wet dd. 29.7.1991 en inzonderheid zijn artikelen 2 en 3, er in bestaat om, op sanctie van nietigverklaring van de betrokken administratieve rechtshandeling, aan de bestuurde te waarborgen dat hij/zij kan achterhalen waarom een voor hem/haar ongunstige beslissing is genomen, derwijze dat hij/zij zich, met de ter beschikking staande rechtsmiddelen, kan verweren tegen die beslissing door aan te tonen dat de in de motivering tot uitdrukking gebrachte motieven een dergelijke beslissing niet vermogen te verantwoorden (cf. R.v.St. nr. 45.899, 31.1.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Dit betekent geenszins dat het bestuur zich bij het formuleren van zijn motieven dient in te stellen op de gebeurlijk door de bestuurde aangebrachte argumenten door specifiek daarop te antwoorden (cf. R.v.St. nr. 49.796, 21.10.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Het moet slechts duidelijk maken op grond van welke feitelijke en juridische elementen die het zelf als relevant en verantwoordend beschouwt, het zijn beslissing treft (cf. R.v.St. nr. 43.852, 12.8.1993, R.A. C.E 1993, z.p.).

Als de bestuurde de mening is toegedaan dat de opgegeven elementen de beslissing niet weten te rechtvaardigen en dat bepaalde voor de beslissing relevante feitelijke en/of juridische elementen door het bestuur over het hoofd zijn gezien dan wel in onvoldoende mate of op een verkeerde wijze in de overwegingen zijn betrokken, wat kennelijk het verwijt is dat verzoekster in het besproken middel maakt, dan kan hij/zij hiertegen niet opkomen door een schending van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet dd. 29.7.1991 op te werpen - de betrokkene geeft zich immers rekenschap van wat er, naar zijn/haar inzicht, aan de bestuursbeslissing schort - maar is hij/zij in staat, en bijgevolg verplicht als hij/zij de beslissing wenst aan te vechten, om zijn/haar kritiek op die beslissing inhoudelijk te ventileren door aan te geven waar en hoe het bestuur in de beslissing in de fout gaat.

De omstandige uiteenzetting in verzoeksters eerste middel toont genoegzaam aan dat laatstgenoemde bij machte is om dit laatste in casu te doen.

Het aan de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet dd. 29.7.1991 ontleende tweede middel gaat derhalve niet op.”;

2.2.3. Overwegende dat verzoekster repliceert :

“Gebrek aan motivering - schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

Verzoekster diende vast te stellen dat noch in de gewraakte beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken dd. 21 september 2000, noch in het daaraan voorafgaande advies van de Commissie voor Regularisatie werd geargumenteed waarom, wat zich afspeelde na het afwijzen van de eerste asielaanvraag van verzoekster, niet in aanmerking diende te worden genomen bij het afwijzen van verzoeksters regularisatieaanvraag.

Verzoekster meent dat de bestreden beslissing daarmee een gebrekkige motivering vertoont.

Verwerende partij voert aan dat zij eenvoudig kan volstaan haar beslissing te motiveren met die argumenten die zij dienstig en relevant acht voor de genomen beslissing, die op zich reeds voldoende de genomen beslissing ondersteunen en verantwoorden.

Verwerende partij zou niet verplicht zijn te antwoorden op al wat als argumentatie door verzoekster wordt aangevoerd.

Verzoekster kan zich in dergelijke stelling, zeker in voorliggend geval, bijzonder moeilijk vinden.

Immers is de vraag of al of niet mag rekening worden gehouden met verzoeksters tweede asielaanvraag zo wezenlijk voor de beoordeling van haar regularisatieaanvraag, dat verwerende partij dit niet zomaar naast zich neer mocht leggen.

Het komt verzoekster toe te weten waarom verwerende partij verkoos er geen rekening mee te houden.

Iedere argumentatie op dit punt ontbreekt.

De motivering van de betreden beslissing mag dan ook terecht gebrekkig genoemd worden en wel in die mate dat dit reeds op zich, er de nietigverklaring van verrechtvaardigt.”;

2.2.4. Overwegende dat de Commissie voor regularisatie in haar advies verwijst naar de nota van het onderzoekssecretariaat waarin vastgesteld wordt dat tussen de periode van de asielaanvraag en het verkrijgen van een uitvoerbare beslissing inzake asiel een tijdsperiode lag van 1 jaar, 8 maanden en 14 dagen, zodat de aanvraag prima facie niet kon leiden tot een gunstig advies; dat zij derhalve door zich hierbij aan te sluiten, op afdoende wijze heeft aangegeven waarom verzoekster niet voldoet aan het in artikel 2, 1/ bedoeld criterium; dat door de loutere verwijzing naar de datum van indiening van de tweede asielaanvraag zij op voldoende wijze heeft aangegeven dat zij met de duur van deze asielprocedure geen rekening heeft gehouden; dat de motiveringswet niet zover reikt dat zij uitdrukkelijk dient te motiveren waarom zij de tweede asielaanvraag niet in rekening brengt; dat het tweede middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijf maart tweeduizend en twee, door :

de HH.

A. BEIRLAEN,
M. MILOJKOWIC,

kamervoorzitter,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

A. BEIRLAEN.